

TAIZÉ – A KÖZÖS KERESZTÉNY REMÉNY

A sajtó beszámolt a kölni Európai Ifjúsági Találkozóról, amit a taizéi Testvérek indítványára 1984/85 fordulóján tartottak. Egy svájci fiatal, aki már jó idő óta segít a taizéi nemzetközi találkozó megszervezésénél és a kölni összejövetel hetekig tartó elő- és utómunkáiban is részt vett, plébánosának a következőket jelenti:

Kedves Plébános Úr:

Régen akartam már írni, részben, hogy bepillantást engedjek mostani ügyködésembé, másrészt, mert idegenben gyakrabban kell gondolnom a hazai közösségre. Céлом az is, hogy megnyugtassam – ha ilyen gondolata támad: maradt volna itt ez a fiú, van itt is elég munka . . .

Az utóbbi hónapokban volt alkalmam közelebről megismerni egész sor egyházközösséget. A burgundi dombokon tartott ifjúsági találkozók mellett Európa nagyobb városaiban is rendeznek évente összejövetelt. Azon ifjú és fiatalos embereknek, akik az egész kontinensről jönnek, hogy néhány napot a város keresztényeivel és a helyi egyházzal töltsenek. Taizé nem olyan mozgalom, amely taggyűléseket rendez. Köln, Bonn, Düsseldorf és környékük közösségei elegendő munkát adtak. 18.000 vendég jelentkezett. Itt volt a helyem.

A találkozásnak két súlypontja: A közös imák Roger testvérral és a taizéiekkel a dómban. Erről hosszan beszámoltak a hírközlő eszközök. Ezt követi a találkozás az egyes egyházközösségekkel. Ez Önt, mint plébánost különösen érdekelheti.

A kölni közösségek sokat fáradoztak azért, hogy lehetőleg mindenki szíves fogadtatásra találjon. Sokat közülük családok szállásoltak el. Már jóval előbb közös imával és megbeszélésekkel igyekeztek az egyes közösségek előkészíteni a találkozót: hogyan váljanak ezek a napok a „közösség-megtapasztalás” élményévé. Megvitatták, mit oszthatnak meg a vendégekkel. Van-e olyan reménykeltő közösség, ahová szívesen elvezetnék vendégeiket? Ki beszélne közösségi munkájáról? Milyen csoportokat hívunk meg, hogy találkozzanak a vendégekkel?

Természetesen lehetetlen volt mindent előkészíteni. De jó is volt ez így. Sok minden nyitva maradt kótetlen találkozásra. Így pl. az is: honnan jön a vendégünk? Skandináviából vagy Portugáliából? Hogyan értjük majd meg egymást? Igazi kaland vendég és vendéglátó részére. Csak egyet tudtunk előre mindannyian: összejövünk közös imákra és együttes útkeresésre. Ez az ismeret elég volt, hogy bizalommal nézzünk az elkövetkező napok elé. Nem így van ez a világegyházban is? Sokszor csak homályosan sejtjük, hova vezet utunk a jövőben. De Urunk szavaiban bízva újra és újra fölkerekedhetünk.

Először tele voltunk gondokkal. Azt hittük, lehetetlen éppen az év fordulóján ennyi vendéget elhelyezni családoknál és egyházközösségeknél. Sokan még szabadságon vannak. Azoknak pedig, akik a közösség rendelkezésére állnak, akad elég dolguk az ünnepeken.

Előfordult, hogy csak néhányan mertek nekirugaszkodni a feladatnak. Ezek, egyszerűen elkezdték a látogatásokat, elbeszélgettek a közeledő találkozó

és próbálták a háziakat vendég befogadására hangolni. Kis csoportok alakultak és lassan rendezhettünk egyházközségi találkozót. Ez a tapasztalat sok plébánosba lelket öntött. Különösen azokba, akik rengeteg energiát áldoztak a közös munkába, és mégis magányosnak érezték magukat. Egy pap mondta: „Azt hittem, a sok munkánk mellett még újat kell vállalnunk, hozzá idegen emberekkel, mert a mieinkkel nincs mit kezdeni. De ezekben a napokban többet kaptunk, mint adtunk.“

Egyházközségi előadó mesélte: „A mi negyedünk lakói igazán csak az utolsó napokban lettek kíváncsiak a találkozóra. Ezek a szentmisén vagy a központokban ismételten találkozhattak a ritka vendégekkel, és beszélgetni kezdtek velük. Akkor kezdődött minden, mikor a vendégek megérkeztek a központokba. Az ifjúsági csoportok fogadták, és megismertették őket a vendéglátó családdal. Egy csésze kávé mellett próbáltuk az idegen nyelvet begyakorolni és vendégeink úti élményeit hallgattuk. Az már magától adódott, hogy másnap reggel a mise után újra találkoztunk és a beszélgetéshez más egyházközségi tagokat is meghívtunk.“

Egyik fiatal káplán véleménye szerint: különösen szép volt, hogy valóban mindenki lehetősége szerint igyekezett részt venni a rendezvényeken. Még azok is, akik senkit sem tudtak befogadni. Az asszonyok váltották egymást a reggeli készítésénél a plébániákon, mások a délelőtti beszélgetésen vettek részt vagy elkísérték a vendégeket a kölni belvárosban, imaórákra. Kórházakat, öregotthonokat látogattak közösen, s így azokkal is találkozhattak, akik a misékre és megbeszélésekre nem jöhettek el. Ott, ahol a csoport tagjai időt áldoztak a közös örömmért, ahol munkáikról és reményeikről elbeszélgettek vagy másként tevékenykedtek — mindannyiunk számára láthatóvá vált az élő közösség. Az sem mellékes, hogy új ismeretségekre találtunk a közösségeken belül. Egy afrikai, Kenyából, aki már kb. egy éve Bonnban lakik, a vasárnapi mise után meghívott ebédre. Kijelentette: „Ezekben a napokban jobban megismertem egyházközségemet, mint az egész elmúlt évben.“ — Egyesek csodálkozva kérdezték: hogyan alakulhatott ki pár nap alatt olyan bizalom, hogy elmélkedhettünk életünk legégetőbb problémáiról éppen csak most megismert, idegenből jövő emberekkel. Istenkeresésünkről beszélgettünk és közösen imádkoztunk. A dómban és más kölni templomokban volt a találkozás központja. Minden nyelv, nemzet, nemzedék talált ott helyet. Minden egyes személy föllelhetette a megfelelő tevékenységet az imáknál, zoltároknál, olvasmányoknál, könyörgéseknél, az alleluja-versben vagy éppen a csendes imában. Néhány délután szétoszlottunk a kölni belvárosban, hogy elgondolkozzunk a fölvetett témákon. Nagy hatást váltott ki sokaknál a kérdés: A Krisztus-követésnek melyik életre szóló formáját válasszák; a nőtlenséget vagy a házasságot. A kölni papnevelő, ahol ezt a kérdést tárgyaltuk, alig tudta az érdeklődőket befogadni. Nem jogosít-e reményre az a tény, hogy oly sokan keresik a saját útjukat a hűséges Krisztus-követésben? Vajon az egyházközségek fölismerik-e a remény e jelét és megtesznek-e mindent, hogy helyet adhassanak neki közösségükben? Eze-

ken a találkozásokon sok kölni közösségben a közeljövőre nyíló kérdések vetődtek föl. Pl. hogyan szervezhetnénk rendszeresen egyszerű imatálalkozókat, melyek nem igényelnek nagy előkészítést, mégis a bizalom, a belső csend és öröm forrásai lehetnek. Mi segít és emlékeztet arra, hogy az Egyházban mint univerzális közösségben a mi közösségünk is bennfoglalt? Hogyan tudnánk lakónegyedünkben mindig más és más embereket fölkeresni?

Az előkészületek idején rájöttünk, hogy kevés embert mozgatnak meg az írásos közlemények. Személyes látogatás hamarabb felbátorít a közreműködésre. Hogyan egyszerűsíthetnénk le az egyházközség munkáját? A nagyszabású szervezés csak lefoglalná az értékes munkaerőt és elvenné a kezdeményezés bátorságát is. Ez az Európai Találkozó csekély anyagi bevetéssel jött létre.

A déli országokból érkezők különösen jó hatást gyakoroltak ránk önfeléd vidámságukkal. Hogyan döbbenhetnénk rá egymást hiányosságunkra, amely gátolja megnyílásunkat a felebarát felé, és a szívből jövő mosolyt?

A találkozás végén sok vendég beismerte: Meghatott a kölni családok és egyházközségek kedves és meleg fogadtatása. Ez a megilletődöttség sok egyházközséget felbátoríthat, hogy legyőzze a bizalmatlanságot önmagával szemben, és keresse a közösséget az egész Egyházzal, mert ez határtalan. Személyesen megtapasztaltam a találkozó tartama alatt, hogy a bázisban él az egész vidék egyháza.

Ha sokáig tartott, míg az ajtók és a szívek kinyíltak, elbátortalanodtam. De sohasem maradt ennyiben. Jöttek az örömteli meglepetések. Mindig találtam olyan embereket, akik nagyfokú megértést és buzgóságot tanúsítottak az Egyház közösségével szemben. Ismételten fölmerült bennem a kérdés: Hogyan tudnám az Egyházat, úgy amilyen, megszeretni?

Azt gondolom, ez csak azzal a szeretettel lehetséges, amellyel Krisztus szeret mindegyikünket és az egész Egyházat. Már Pál is erről a szeretetről írt a korintusi híveknek. Állandóan kérhetjük az erőt ehhez a szeretethez, és remélhetjük, hogy az egész Egyház gyengeségei és sebei ellenére is, Krisztus alakja mindig újra felragyog benne, hisz az Ő titokzatos teste.

Örülök, hogy legközelebbi svájci tartózkodásom alkalmával viszontláthatom. Kívánok erőt és sok örömet munkájához. Szívből köszönt mindenkit a „kis Europa-zarándok“.

(Geist und Leben, 3/1985. — H. Waldenfels: Kontextuelle Fundamentaltheologie, Paderborn, 1985)

A TABERNÁKULUM ELŐTT

Uram a jerikói vakkal jövök eléd. Vele könyörgök Hozzád: „Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!” Állj meg, Uram! Tekints rám! Itt ülök nyomorom árokpartján. Égek a vágytól hogy megszólíts! Hogy tőlem is megkérded, mit tegyek veled? — Uram, add, hogy lássak!

Én nem születtem vakon. Vakságom nagyobb bűn, mint a jerikói vak szerencsétlensége. Én elvakítottam magam. Istenem, mi minden káprázatnak es-